Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28.03.2018, sp. zn. 30 Cdo 1445/2016, ECLI:CZ:NS:2018:30.CDO.1445.2016.1

Číslo: 52/2019

Právní věta: V řízeních vedených podle zákona č. 218/2003 Sb., v nichž se projednávají protiprávní činy, kterých se dopustili děti mladší patnácti let a mladiství, se presumuje zvýšený význam předmětu řízení pro účastníka.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 28.03.2018

Spisová značka: 30 Cdo 1445/2016

Číslo rozhodnutí: 52

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Odpovědnost státu za škodu

Předpisy: § 13 odst. 1 předpisu č. 82/1998Sb.
§ 31a odst. 3 předpisu č. 82/1998Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Žalobce se na žalované domáhá zaplacení částky 81 667 Kč s příslušenstvím jednak jako přiměřeného zadostiučinění (ve výši 60 000 Kč s příslušenstvím) za nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce řízení proti mladistvému vedeného u Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. 11 Tm 13/2009, jednak jako náhrady škody představované náklady právního zastoupení (ve výši 21 667 Kč s příslušenstvím) vynaloženými v souvislosti s rozhodnutími soudů v posuzovaném řízení, jež byla dovolacím soudem zrušena.
2. Obvodní soud pro Prahu 2 jako soud prvního stupně rozsudkem ze dne 30. 3. 2015, č. j. 28 C 195/2014-65, žalobu v plném rozsahu zamítl (výrok I) a rozhodl o povinnosti žalobce zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 600 Kč (výrok II).
3. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že dne 13. 11. 2008 bylo proti žalobci jako mladistvému zahájeno stíhání pro provinění křivého obvinění, křivé výpovědi a nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů. Okresní soud v Ostravě ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 22. 6. 2009, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání všech shora uvedených provinění. Ve věci následně rozhodoval Krajský soud v Ostravě, který rozsudek okresního soudu zrušil a ve věci nově rozhodl. Proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě podal žalobce dovolání k Nejvyššímu soudu, jenž usnesením ze dne 15. 10. 2010 rozsudky soudů obou stupňů zrušil a věc vrátil Okresnímu soudu v Ostravě k novému projednání a rozhodnutí. V průběhu nového řízení před Okresním soudem v

Ostravě žalobce opakovaně požádal o bezplatnou obhajobu, vznesl námitku podjatosti soudce a navrhl, aby byl doplněn protokol z hlavního líčení konaného dne 24. 6. 2011; o stížnostech proti rozhodnutím o těchto návrzích žalobce rozhodoval Krajský soud v Ostravě. V hlavním líčení před Okresním soudem v Ostravě bylo vyslechnuto několik svědků a tři znalci z oboru zdravotnictví, resp. psychologie. V jednom případě bylo hlavní líčení odročeno z důvodu, že se k němu nedostavil žalobce. Okresní soud v Ostravě rozhodl ve věci opětovně rozsudkem ze dne 2. 10. 2012, jímž uznal žalobce vinným z provinění křivého obvinění a křivé výpovědi, pro skutek kvalifikovaný jako provinění nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů byla věc postoupena k projednání správním orgánem jako přestupek. Proti rozsudku okresního soudu žalobce podal dne 31. 11. 2012 odvolání ke Krajskému soudu v Ostravě; veřejná zasedání nařízená krajským soudem ve dnech 20. 5. 2013 a 22. 7. 2013 musela být odročena, neboť se k nim žalobce nedostavil. Krajský soud v Ostravě doplnil dokazování a dne 6. 9. 2013 vyhlásil rozsudek, kterým zrušil rozsudek Okresního soudu v Ostravě ze dne 2. 10. 2012 a žalobce nově uznal vinným proviněním křivého obvinění a křivé výpovědi, za což mu uložil úhrnné trestní opatření odnětí svobody v trvání čtyř měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu jednoho roku. Proti tomuto rozsudku podal žalobce dovolání, které však Nejvyšší soud usnesením ze dne 9. 4. 2014 odmítl. V souvislosti s provedenými úkony právní služby vyúčtovala právní zástupkyně žalobce náklady obhajoby částkou 21 667 Kč.

4. Po právní stránce hodnotil soud prvního stupně věc tak, že posuzované řízení trvalo čtyři roky pět měsíců a dvacet pět dnů, přičemž délka řízení byla zapříčiněna skutkovou a procesní složitostí věci a částečně také chováním žalobce. Z hlediska významu řízení pro žalobce soud prvního stupně zohlednil, že „žalobce se do postavení odsouzeného dostal pouze a výhradně z důvodu [své] trestné činnosti“ a že „zvýšený význam řízení pro žalobce je… vyvrácen jeho procesní nečinností“, když „v namítaném řízení procesně nepůsobil za účelem jeho urychlení“. Na základě těchto úvah dospěl soud prvního stupně k závěru, že celkovou délku posuzovaného řízení vedeného proti mladistvému lze mít za přiměřenou; k nesprávnému úřednímu postupu tedy nedošlo. Ve vztahu k uplatněnému nároku na náhradu nákladů obhajoby soud prvního stupně konstatoval, že v dané věci chybí jeden z předpokladů odpovědnosti státu za škodu, a to existence nezákonného rozhodnutí; nárok žalobce tak neměl za důvodný.

5. K odvolání žalobce Městský soud v Praze jako soud odvolací potvrdil rozsudek soudu prvního stupně (výrok I rozsudku odvolacího soudu) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II rozsudku odvolacího soudu).

6. Odvolací soud dokazování nijak nedoplňoval, a vyšel tak ze skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně.

7. Z hlediska právního posouzení hodnotil odvolací soud věc tak, že posuzované řízení trvalo (až do doručení posledního rozhodnutí Nejvyššího soudu) celkem pět a půl roku. Měl za to, že řízení bylo po procesní stránce složitější, neboť se v něm rozhodovalo na třech stupních soudní soustavy. Složitost řízení byla zvyšována rovněž postupem žalobce v řízení, jakož i tím, že řešena byla právně složitější věc. Odvolací soud dále uvedl, že žalobce jako pachatel „trestného činu“ nemohl v řízení, v němž byl shledán vinným, pociťovat žádnou újmu. To se podle odvolacího soudu týká rovněž skutku kvalifikovaného jako provinění nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů, ohledně nějž byla věc postoupena k projednání správním orgánem jako přestupek. Závěr soudu prvního stupně, podle kterého posuzované řízení nebylo nepřiměřeně dlouhé, je tedy podle odvolacího soudu správný. Odvolací soud rovněž aproboval závěr soudu prvního stupně týkající se nedůvodnosti nároku na náhradu škody, když je podle něj zřejmé, že žalobci žádná škoda nevznikla, pokud právní zástupkyní vystavenou fakturu nezaplatil.

II.
Dovolání a vyjádření k němu

8. Rozsudek odvolacího soudu napadl žalobce v plném rozsahu dovoláním. V něm předně namítá, že

odvolací soud zcela pominul, že délka posuzovaného řízení byla ovlivněna především závažnými pochybeními okresního a krajského soudu, v jejichž důsledku byla rozhodnutí těchto soudů zrušena usnesením Nejvyššího soudu ze dne 13. 10. 2010, sp. zn. 8 Tdo 830/2010. Žalobce tak nesouhlasí s tím, aby pochybení soudů měla být přičítána výlučně k jeho tíži. Dále žalobce odvolacímu soudu (a soudu prvního stupně) vytýká nesprávné posouzení otázky významu řízení, když zcela opomenuta zůstala skutečnost, že posuzované řízení bylo vedeno proti mladistvému. Okolnost, že žalobce musel ve věku šestnácti let dlouhodobě čelit stíhání, pro něj jistě představovala významnou psychickou zátěž a výrazně zasáhla do jeho osobního života. Podle žalobce odvolací soud nesprávně posoudil rovněž otázku vzniku škody, když pominul ustanovení § 2952 o. z., dle něhož může skutečná škoda záležet i ve vzniku dluhu; tato otázka – stejně jako otázky předchozí – nebyla podle žalobce v rozhodování dovolacího soudu dosud vyřešena. Konečně žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku odvolacího soudu, neboť se v rozporu s označenou judikaturou dovolacího soudu dostatečně nevypořádal se všemi námitkami žalobce.
9. Žalovaná se k dovolání žalobce nevyjádřila.
10. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 1. 2014 (viz čl. II a čl. VII zákona č. 293/2013 Sb.), dále jen „o. s. ř.“.
11. Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, za splnění podmínky § 241 odst. 1 o. s. ř., a obsahovalo náležitosti vyžadované ustanovením § 241a odst. 2 o. s. ř. Dovolací soud se proto zabýval přípustností dovolání.

III.
Přípustnost dovolání

12. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.
13. Dle § 237 o. s. ř., není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.
14. Podle § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř dovolání podle § 237 není přípustné proti rozsudkům a usnesením, v nichž dovoláním napadeným výrokem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 50 000 Kč, ledaže jde o vztahy ze spotřebitelských smluv a o pracovněprávní vztahy; k příslušenství pohledávky se přitom nepřihlíží.
15. V případě řízení, jehož předmětem je částka skládající se z několika samostatných nároků odvíjejících se od odlišného skutkového základu, má rozhodnutí o každém z těchto nároků charakter samostatného výroku a přípustnost dovolání je třeba zkoumat ve vztahu ke každému z těchto nároků samostatně, a to bez ohledu na to, že tyto nároky byly uplatněny v jednom řízení a že o nich bylo rozhodnuto jedním výrokem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2003, sp. zn. 32 Odo 747/2002, proti němuž podanou ústavní stížnost Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 26. 5. 2004, sp. zn. III. ÚS 537/03, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2011, sp. zn. 30 Cdo 3157/2009).
16. Dovolání v rozsahu, v němž bylo rozhodováno o nároku žalobce na náhradu škody představované náklady obhajoby ve výši 21 667 Kč s příslušenstvím, není přípustné dle ustanovení § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř., neboť ohledně něj bylo odvolacím soudem rozhodnuto o nároku nepřesahujícím svou výší částku 50 000 Kč. Pro úplnost pak dovolací soud uvádí, že nárok na náhradu škody uplatňuje žalobce z jiného právního titulu (z nezákonného rozhodnutí) než nárok na zadostiučinění za nemajetkovou újmu (z nesprávného úředního postupu); na danou věc tak nelze uplatnit judikaturu týkající se přípustnosti dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu o více nárocích vycházejících ze stejného právního titulu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 1. 2002, sp. zn. 21 Cdo 71/2001,

nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 8. 2017, sp. zn. 30 Cdo 4679/2015).
17. Přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř. nezakládá ani námitka žalobce týkající se nedostatečného odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu, neboť i když rozhodnutí odvolacího soudu případně nevyhovuje všem požadavkům na jeho odůvodnění, není zpravidla nepřezkoumatelné, jestliže případné nedostatky odůvodnění nebyly – podle obsahu dovolání – na újmu uplatnění práv dovolatele (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněný pod č. 100/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 1. 2015, sp. zn. 30 Cdo 3102/2014), což v případě žalobce nebyly. Z odůvodnění napadaného rozhodnutí totiž jednoznačně a srozumitelně vyplývá, na základě jakých skutečností odvolací soud rozhodoval a jak je posoudil po právní stránce.
18. Dovolání je však přípustné jednak pro otázkou zohlednění postupu orgánů veřejné moci, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, jednak pro řešení otázky významu předmětu řízení pro poškozeného, proti němuž je vedeno řízení jako proti mladistvému, která v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud nebyla řešena.

IV.
Důvodnost dovolání

19. Dovolací soud se nejprve zabýval otázkou zohlednění postupu orgánů veřejné moci.
20. Dovolání je důvodné.
21. Podle § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), dále jen „OdpŠk“, stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.
22. Dle § 31a odst. 3 OdpŠk případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.
23. Z konstantní judikatury Nejvyššího soudu vyplývá, že pro závěr, zda byla či nebyla konkrétní věc projednána v přiměřené lhůtě, je třeba celkovou délku jejího projednávání poměřit kritérii uvedenými v § 31a odst. 3 písm. b) až e) OdpŠk (srov. již rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 10. 2010, sp. zn. 30 Cdo 4761/2009). Jak přitom plyne z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3331/2011, je z hlediska závěru o přiměřenosti délky řízení třeba hodnotit všechna takto jmenovaná kritéria, ať již v neprospěch žalobce (složitost věci), nebo v jeho prospěch (postup orgánů veřejné moci).
24. Nejvyšší soud v této souvislosti dále dovodil, že na závěru o nepřiměřenosti délky řízení a v návaznosti na něm i o případné výši zadostiučinění se kritéria uvedená v § 31a odst. 3 písm. b) až e) OdpŠk projeví ve stejném poměru, v jakém se na celkové délce řízení podílela (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2012, sp. zn. 30 Cdo 35/2012). Jinak vyjádřeno to znamená, že přispěl-li k celkové délce řízení postup orgánů veřejné moci výrazně vyšší měrou než složitost věci, není možné, aby při hodnocení přiměřenosti délky řízení a poskytovaného zadostiučinění došlo pouze ke zhodnocení kritéria složitosti věci, nikoli již ke zhodnocení kritéria postupu orgánů veřejné moci.
25. Postup orgánu veřejné moci během řízení může být kvalifikován buď jako snaha rozhodnout ve věci v co nejkratším možném čase, a to při zachování zákonem předepsaných procesních postupů, nebo na druhé straně jako bezdůvodná nečinnost, svévole či neschopnost vedoucí ke zbytečným prodlevám ve vyřizování případů (tzv. průtahy řízení). Pod pojem nesprávnosti postupu orgánu

veřejné moci je přitom třeba zahrnout i takové případy, kdy dojde ke zrušení rozhodnutí soudu nižšího stupně jen proto, že soud nižšího stupně nerespektoval závazný právní názor soudu vyššího stupně či nález Ústavního soudu, který mu byl z jeho úřední činnosti znám, popř. publikován ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, jak dovodil Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 20. 10. 2010, sp. zn. 30 Cdo 1637/2009. Ve zrušovacím rozhodnutí musí být ale zřetelně uvedeno, že rozhodnutí soudu nižšího stupně je zrušováno právě z důvodu nerespektování právního názoru soudu vyššího stupně. Podobným případem je i situace, kdy rozhodnutí soudu nižšího stupně bylo zrušeno výlučně z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti nebo procesní vady soudu nižšího stupně (srov. stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, uveřejněné pod číslem 58/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, dále jen „Stanovisko“).
26. Jak plyne ze skutkových zjištění soudů v projednávané věci, byl (v pořadí první) rozsudek okresního soudu ze dne 22. 6. 2009 zrušen rozsudkem krajského soudu ze dne 10. 11. 2009, který ve věci nově rozhodl. K podanému dovolání pak Nejvyšší soud usnesením ze dne 13. 10. 2010 zrušil jak rozsudek soudu okresního, tak soudu krajského a věc přikázal okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí. Další (v pořadí druhý rozsudek) okresního soudu ze dne 2. 10. 2012 byl zrušen rozsudkem krajského soudu ze dne 6. 9. 2013, který ve věci znovu rozhodl. Za takto zjištěného skutkového stavu bylo na odvolacím soudu, aby zkoumal, z jakých důvodů došlo ke zrušení rozsudků okresního a krajského soudu v řízení před Nejvyšším soudem, a aby následně promítl tuto okolnost do závěru o přiměřenosti či nepřiměřenosti délky posuzovaného řízení proti mladistvému. Jestliže odvolací soud takto nepostupoval, je jím provedené právní posouzení věci neúplné, a tudíž i nesprávné.
27. Dále se Nejvyšší soud zabýval otázkou významu řízení pro poškozeného, proti němuž je vedeno řízení jako proti mladistvému.
28. Rovněž v této otázce je dovolání důvodné.
29. Význam řízení pro poškozeného je velmi důležitým objektivním kritériem, jemuž je třeba věnovat obzvláště velkou pozornost [srov. část IV písm. d) Stanoviska]. Lze přitom objektivizovat určité typy řízení, u nichž jsou prodlevy s řešením věci vnímány zpravidla hůře a mohou se i negativněji projevit v poměrech poškozeného. Mezi taková (typová) řízení, u nichž lze předpokládat zvýšený význam předmětu řízení pro poškozeného, náleží i řízení trestní (srov. VOJTEK, P., BIČÁK, V. Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, § 31a, marg. č. 163).
30. V případě typových řízení rozhodovací praxe dovolacího soudu upouští – s poukazem na obvyklou kvalitu takového řízení – od prokazování významu řízení, neboť plyne ze samotné podstaty posuzovaného řízení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 11. 2010, sp. zn. 30 Cdo 3405/2009). Platí přitom, že v typových řízeních se presumuje nejen zvýšený význam předmětu řízení pro poškozeného z hlediska závažnosti utrpěné újmy, ale i z hlediska posuzování celkové délky řízení lze na orgán veřejné moci klást zvláštní požadavek na rychlé a případně i přednostní projednání (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 11. 2010, sp. zn. 30 Cdo 2800/2009). Jinak řečeno to znamená, že takové typové řízení bude zpravidla dříve považováno za nepřiměřeně dlouhé.
31. Zvláštní požadavek na rychlé projednání věci lze na orgány veřejné moci klást rovněž v řízeních vedených podle zákona č. 218/2003 Sb., odpovědnosti mládeže za protiprávní činy a o soudnictví ve věcech mládeže a o změně některých zákonů (zákon o soudnictví ve věcech mládeže), v nichž se projednávají protiprávní činy, kterých se dopustili děti mladší patnácti let a mladiství. I v případech těchto řízení je třeba typově vycházet z toho, že se zvýšený význam předmětu řízení pro účastníka presumuje.
32. Na podporu tohoto výkladu lze citovat ustanovení § 3 odst. 6 zákona č. 218/2003 Sb., podle kterého každé dítě mladší patnácti let nebo mladistvý, nestanoví-li tento zákon jinak, má právo na to, aby jeho čin byl projednán bez zbytečného odkladu a v přiměřené lhůtě soudem pro mládež.
33. Rychlé projednání věci orgány příslušnými dle zákona č. 218/2003 Sb. nabývá u dospívající mládeže na zvláštním významu. V důsledku neukončeného rozumového, mravního a sociálního vývoje dětí a mladistvých je zde velká naděje na to, že pohotová, jednoznačná a zároveň spravedlivá reakce na jejich protiprávní čin bude nejlepší prevencí dalšího delikventního jednání (srov. ŠÁMAL, P.,

VÁLKOVÁ, H., SOTOLÁŘ, A., HRUŠÁKOVÁ, M., ŠÁMALOVÁ, M. Zákon o soudnictví ve věcech mládeže. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 30).
34. Stejně jako u ostatních typově významných řízení platí i v případě řízení o protiprávních činech, kterých se dopustili děti mladší patnácti let a mladiství, že předpoklad zvýšeného významu předmětu řízení pro účastníka může být umenšen, případně dokonce vyloučen; zásadně by se tak mělo stát ke skutkové obraně protistrany [srov. část IV písm. d) Stanoviska].
35. Nelze však postupovat tak, jak to učinil odvolací soud v posuzované věci, když na neexistenci újmy poškozeného usuzoval z toho, že byl ve zkoumaném řízení shledán vinným. Ostatně ani z judikatury Nejvyššího soudu, na kterou odvolací soud odkazuje, takový závěr neplyne. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. 30 Cdo 2742/2009, výslovně uvedl, že „výsledek řízení by naopak při zvažování přiměřenosti doby řízení neměl hrát zásadní úlohu, neboť dovolací soud – na rozdíl od soudu odvolacího – nevidí důvod, pro který by trestní řízení skončené odsouzením stíhaných pachatelů mělo být delší než řízení, které skončilo jinak (např. zproštěním obžaloby a zastavením trestního stíhání)“. Hodnotil-li odvolací soud otázku významu posuzovaného řízení pro žalobce jinak, je jím provedené posouzení věci nesprávné.
36. Podle § 242 odst. 3 o. s. ř., je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédne též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) a odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Dovolací soud však žádnou takovou vadu řízení neshledal.
37. Nejvyšší soud vzhledem k výše uvedenému napadený rozsudek odvolacího soudu podle ustanovení § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil. Protože se důvody pro zrušení rozsudku odvolacího soudu vztahují i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud podle ustanovení § 243e odst. 2 o. s. ř. i rozsudek soudu prvního stupně a věc mu v uvedeném rozsahu vrátil k dalšímu řízení.
38. Soudy jsou ve smyslu § 243g odst. 1 části první věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 226 o. s. ř. vázány právními názory dovolacího soudu v tomto rozhodnutí vyslovenými.